

Marsu pakenee Alcatrazista

Kaisa Heinänen

Mäntän nykyaideuniversumissa valta on tekstiileillä, paperilla – ja marsulla.

MÄNTTÄ. Mäntästä tulee kesäisin suomalaisen nykytaiteen keskikenttää. Kuvataideviikot ja Honkahovi tuovat tehdaskaupunkiin pyöryttävän paletin taidetta, yhteensä seitsemisenkymmentä taiteilijaa ja taiteilijaryhmää.

Mitä siitä kaikesta voi edes jäädä mieleen? – No ainakin yksi sinnikäs marsu.

Entisen rehutehtaan eli Pekilon uumenista löytyvälle kohtalolle pitää itkeä ja nauraa. **Anssi Kasitonin Masa** on kömpelön kotikutoinen video ja animaatio lemmikimarsusta, joka yrittää paeta häkistä, omasta Alcatrazistaan.

Juoksupyörällä se tuottaa sähköä, jotta saisi metallikaiteet poikki. Omistaja-vartija on tietysti valpas, ja kalterit väännetään äkkiä paikoilleen. Ei siis auta muu kuin tekeytyä kuolleeksi.

Kasitonin vilpittömän taiteen kautta itsensä usein liian vakavasti ottava taidemaailma tuntuu hetken hivenen järjellisemmältä.

SEKÄ Kuvataideviikkojen että Honkahovin kuraattorit ovat vapauttaneet itsensä näyttelyteeman vangitsevasta ikeestä ja tyytyvät esittämään joukon teoksia, jotka sen ansaitsevat.

Pekilossa teokset toimivat aika

Jaakko Himasen lasikuitumuovi-veistos.

KUVAT

Mäntän XV Kuvataideviikot: Kauhea ilo 13. 6.–22. 8. Pekilossa (Tehtaankatu 21, Mänttä). Hitaasti mutta varmasti -näyttely 13. 6.–15. 8. Honkahovissa (Johtokunnantie 11, Mänttä).

Hannu Castrénin kokoamassa Honkahovissa tosin piristää se, että 15 taiteilijaa tulevat eri puolilta Suomea. Tamperealaisen **Jaakko Himasen** lasikuitumuoviset veistokset **Jean Arp** -henkisine muotoineen muodostavat yhdessä veikeän kokonaisuuden. Rei'ittämällä ja muun muassa piikeillä koristelemalla mökyistä tulee oliomaisia.

Kirkkotekstiilienkin tekijänä tunnettu **Ulla Pohjola** yhdistelee vanhaa metallia ja puuta sekä helmi-kirjontaa. Pienen koon tarkkuus on huikeaa, ja aiheissa mennään syville vesille, kuolemaan. Pohjolan tekninen taituruus, huolellisuus ja materiaalien hallinta on uskomatonta.

TEKSTIILI nouseekin yhdistäväksi tekijäksi Honkahovissa. **Tenka Isakaisen** villaryijyt näyttävät räjähtäneen irti perinteestä, ja muistuttavat jo enemmän kiihkeän ekspressiivisiä maalauksia.

Samanlaisia väriräiskettä on myös **Tuija Teiskan** ITE-henkisissä ukkeleissa, jotka on punottu ja solmittu matonkuteista. Mutta miksei näitä hirvittävän komeita toteemihahmoja ole viety ulos tai sijoitettu ympäri rakennusta?

Mäntänlahden rannalla sijaitsevaa funkiskartanoa ei ole muuten-

kea valtavaan puutarhaan olisikaan mahtunut!

Jos olisin tullut Mänttään vain Honkahovin takia, liian laihaksi olisi reissun anti jäänyt.

PEKILOSSA ripustus on toista luokkaa. **Andy Bestin** ja **Merja Puustisen** valtavat, ilmalla täytetyt kangashahmot näkyvät kauas tehtaan katolta. Sisäänkäynnin ”pomppulinna” eli *Me as a Minotaurus* kannattaa aikuisenkin testata. Sisällä taidetta roikkuu katossa, se yllättää ovenkarmeissa ja kuuluu hississä.

Sirkku Ketola on serigrafialevyillä ja peileillä muuntanut vessakäytävän metkulaksi.

Pihan siiloissakin on teoksia. **Sammi Klemolan** ääni-installaatio tekee tilasta suljetun bunkkerin.

Pekilon helmiin kuuluu **Tommi Grönlundin** ja **Petteri Nisusen Music Box**, jota ei aiemmin ole Suomessa nähty. Täysin pimennettyä ja äänieristettyä huonetta täyttää vain soittorasian ääni. Katsojan paikantaju katoaa täysin.

Ehkä vähän yllättäen myös puupiirroskokonaisuus puskee esiin paljoudesta. **Heli Kurunsaaren Memento vivere** on pysäyttävän tiivis ja koskettava sarja omakuvia, jonka onnistuneimmat arkit tavoittavat **Helene Schjerfbeckin** omakuvien

